

fremfat et ganske andet Forslag, saa maatte de have foreslaaet, at der skulde anlagges Sag mod de Vedkommende, for at Gyldigheden af deres Indsigelser kunde blive prøvet og paa kjendt ved Domstolene. Men det er ikke dette, Endringsforslaget gaaer ud paa, hvorimod Forslagsstillerne kun ville, at der i Loven skal optages en udtryffeligt Bestemmelse om, at de Gjældsposter, imod hvis Tilbagebetaling der er protesteret paa Grund af, at de have henstaaet ukrævede i over 20 Aar, blive at udslette af Bøgerne, Noget, der ligesaa godt kan skee uden nogen Lov, som ifølge Lov, saa at en Lovbestemmelse derom tilvisse er overflødig. Hvilket tænkeligt Motiv, der paa nogen Maade kunde fortjene Billigelse, gives der da, som skulde kunne bestemme Thinget til at optage en saadan Paragraph i Loven? Og, hvad end de ærede Forslagsstilleres Hensigt maatte have været, hvormed jeg hverken kan eller vil gaae i Rette med dem, saa forekommer det mig, at de allerede maa kunne finde en for dem tilstrækkelig Tilfredsstillelse ved at have faaet deres Forslag indbragt, og derved tillige faaet Listen over de Paagjældende overgivet til Offentligheden. Dette er jo nu skeet. Men i ethvert Fald forekommer det mig aldeles klart, og det er egentligen kun det, hvormed Spørgsmaalet her dreier sig, at der ikke for Thinget er nogen som helst Grund til at gaae ind paa det stillede Endringsforslag som fuldkommen overflødig; og erkjender man Rigtigheden heraf, saa skal jeg kun tillade mig at henstille, om det ikke maatte være rettest og meest stemmende med Thingets Værdighed, ikke at føre denne øresløse Discussion videre.

Finansministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at der intet af de Tilfælde, som ere opførte paa den færdige Liste, som er meddeelt Rigsdagen mellem Sagens Acter, uden at der iforveien har været anstillet de fornødne Undersøgelser og corresponderet med Kammeradvocaten. Hans Erklæring foreligger med Hensyn til samtlige Tilfælde, og det er kun i Overensstemmelse med denne og efter at det er oplyst, at Gjælden ikke har været forfrisket i 20 Aar, og sandsynligviis vilde blive anseet for præsciberet, at jeg ogsaa har anseet den som præsciberet, og meent,

at Spørgsmaal i den Henseende Intet vilde føre til. Naar jeg ikke allerede har strøget disse Gjældsposter uden Videre, saa er det ingeniunde, fordi jeg ansaae Legislaturens Bemyndigelse i denne Henseende fornøden; tværtimod, jeg anseer det endog for skadeligt, da det let for Fremtiden i lignende Tilfælde kunde drage Følger efter sig, og jeg troer ikke, at det er Legislaturens Sag, men at man skal overlade til Administrationen at veie og prøve, hvorvidt en Fordring virkelig kan siges at være præsciberet eller ikke. Grunden, hvorfor jeg overhovedet i Motiverne har nævnt den hele Sag, er den, at det ikke kunde siges at være aldeles utvivlsomt, om man skulde stryge en Fordring, uden at der først havde været forsøgt Lov og Dom mod Vedkommende; derfor har jeg, da slige Forhold staae i den næste Forbindelse med det hele Forskuds væsen, villet afvente, om muligviis Legislaturen, hvad den var berettiget til, maatte ville forlange, at der først gif Dom i disse Sager, enten i flere af dem eller maaskee i dem alle, forinden Fordringerne bleve strøgne. Men det har naturligviis ikke været min Mening, hvad jeg tværtimod anseer for at være aldeles overflødig, at det skal optages i Loven, at disse Fordringer stryges. Det er i mine Tanker ikke passende, at Legislaturen udtryffeligt eftergiver Noget, som man ligesom maa antage, at man ikke er berettiget til at fordrø hos Vedkommende; thi enten man nu synes godt om, at en Præscriptions-Exception her er fremsat eller ikke, saa er det dog vist, at er Præscriptionen fremsat og er den retsgyldig, saa vil man ikke behøve at takke Legislaturen for, at den tages til følge; man kan ad Domstolenes Vej naae det. Naar det saaledes med Hensyn til de fleste af de opførte Tilfælde ansees for overflødig, at nogen saadan Bestemmelse udtryffeligt optages i Loven, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at i det Tilfælde, at der var Noget af disse navngivne Mænd, med Hensyn til hvem det maatte kunne oplyses, at Gjælden var forfrisket, saa vilde Legislaturen, saaledes som Endringsforslaget foreligger, have fritaget Ministeriet for, hvad der dog i den Henseende vilde være det Simpleste, nemlig at faae Præscriptionens Gyldighed paa kjendt ved Domstolene; thi der er ikke